

De Nieuwelingen

Colofon

ISBN: 978 94 6365 877 5

1e druk 2025

2e druk 2026

© 2025, Claudia Maser

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk: Evelien Veenstra

Ontwerp omslag: Cindy van Veldhoven

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

De Nieuwelingen

Claudia Maser



*De mensheid is als een rivier,
soms kalm en spiegelen, dan weer wild en onstuimig.
Ze baant zich een weg door tijd en geschiedenis,
steeds zoekend naar betekenis, vaak struikelend over dezelfde stenen,
maar nooit zonder hoop op morgen.*

Elfich

Een siddering trok over mijn rug als voorbode van het onheil. Bij iedere ademtocht drong de zwarte geur zich door mijn neusgaten. Koude ochtenddauw gleed als een slang door mijn luchtwegen. Mijn poten raakten nauwelijks nog de grond. Achter mij vloog het zand omhoog. Bladeren dwarrelden links en rechts naar beneden toen boven me een raaf krijste dat ik snel moest zijn. De wind blies tranen in mijn ogen en sloeg met zweepslagen op mijn vacht alsof ik een verliezend racepaard was. Opgezweept en aangespoord op weg naar de finishlijn vloog ik door het bos.

Sneller, ik moest sneller.

Ik zag het puntje van haar tong dat over haar lippen gleed wanneer ze aan tafel tekende. Haar brede lach als ze tevreden over haar creatie was. Sneller, focus houden. Een blonde lok voor haar gezicht wanneer het waaide. De zachte hand die onder de deken de mijne zocht wanneer we bang waren voor venijnige stemmen en het geluid van brekend serviesgoed.

Niet nadenken.

In de verte klonk een schreeuw. Hier was ik de laatste jaren iedere dag bang voor geweest. Haar stemgeluid herkende ik uit duizenden. Mijn geliefde zus, mijn vriendin door dik en dun, mijn lach, mijn alles. Alleen al de gedachte dat ze haar uit mijn leven sleurden, was onverdraaglijk. Sneller, misschien was ik nog op tijd.

Misschien kon ik ze verjagen met mijn snijdende

tanden in hun zachte dijen. Met mijn nagels die het vel genadeloos van hun rug zou trekken en hun wervelkolom liet schitteren in de zon. Sneller. Ik zou mijn ijzige blik op hun tere buiken richten, zodat ze wisten dat ze hun ingewanden ieder moment zelf konden aanschouwen. Mijn borstkas volgde het ritme van mijn poten. Hopelijk deinsden ze terug bij de aanblik van mijn opgekrulde bovenlip wanneer ik stap voor stap dichterbij zou komen. Daar waren ze. De bomen draaiden als een carrousel om me heen.

Haar roze huid nog nat van het water. Een blad op haar been. Ik werd onzichtbaar en volgde hen tussen de bomen. Niets in mij bewoog of maakte geluid. Het waren er twee. Geen tak verraadde mijn aanwezigheid. Als een slappe naakte pop hing ze tussen hen in. De wind ging liggen.

Haar tepels staken omhoog als twee parmantige kersjes op een slagroomtaart.

Ik had gefaald.

Ik had haar moeten beschermen, zoals zij mij jarenlang beschermd had. Eirenes voeten trokken een spoor over het bospad. Als vanzelf opende ik mijn mond, draaide mijn hoofd naar achter en keek door mijn wimperharen naar de oneindige blauwe lucht. De geluiden uit mijn binnenste, waarvan ik niet direct wist dat ik degene was die ze voortbracht, gleden door het bos en verspreidden zich ver over de velden. Eerbiedig bogen de bomen hun toppen toen ik voorbijliep.

Ik sloop in cirkels om de kapel. Takken streelden mijn hoofd, armen en benen totdat ik erin verstrikt

raakte en stil bleef staan. Pas toen ik door mijn knieën zakte, fluisterden ze dat het echt waar was, net zo lang totdat ik geloofde wat ik had gezien. Mijn tranen werden opgenomen door het zand en de leegte trok zo overtuigend aan mijn botten dat ik overwoog om te blijven liggen. De grond voelde koel. Alles zou stil worden. Langzaam zou mijn huid uitdrogen. Mijn organen zouden het begeven en mijn lijf zou vergaan. ‘Wreek haar,’ zei een stem achter me.

Ik vloog overeind en keek om me heen. ‘Ze heeft dit niet verdiend,’ fluisterde een stem tussen de takken. ‘Laat ze hier niet mee weggomen,’ klonk het voor me. Ik tuurde tussen de struiken, keek achter bomen, draaide rondjes om mijn as en zakte weer op de grond. Er was niemand.

‘Ze was niet meer alleen,’ vertelde ik tegen een boom en legde mijn voorhoofd tegen de stam. Ik zag het aan de bloes op haar wangen. Haar vollere truitje wanneer ik van een afstand naar haar keek. Door de kieren van de verweerde kozijnen had ik de verandering in haar zweet geroken. Een klein mensje had zich onder haar navel genesteld.

Het gezicht van een jongen doemde voor me op. Grote blauwe ogen en vlasblonde lokken rond zijn gezicht. Rode wangen. Een giechelende lach wanneer hij zich verstopte. Uitgestoken vieze handjes met een bal. Kleine voetjes in sandalen. Ik hield van hem omdat hij de helft van haar genen bezat. Ook hij was er niet meer. Urenlang zat ik op mijn knieën en draaide met mijn vingers cirkels in het zand. Grauwe lucht vulde mijn

longen en nestelde zich langzaam in mijn hoofd. Als een forensisch rechercheur sloop ik rond.

Waarschijnlijk had ze in de sloot haar bad genomen, het water tussen haar vingers door laten sijpelen en het kroos als spons gebruikt. Ik zag ons weer samen in een badkuip. Haar sterke handen masserend over mijn schedel en later beschermend voor mijn ogen zodat de shampoo niet in mijn ogen zou lopen. Warm water met overvloedig schuim omdat ik dat zo leuk vond. Haar dijen links en rechts van me. Onze rode teennagels. De gerimpelde vingers na afloop.

De herinnering voelde alsof ik zonder verdoving een operatie onderging. Terwijl haar stof en zweet in het kabbelende water oplossen, moest ze aan het roze bad op pootjes hebben gedacht. Het kon niet anders dan dat haar herinneringen naar Aegir en mij waren gegaan. Die gedachte verwarmde me. Ik was bij haar geweest. Ze had geglimlacht om oude beelden terwijl de zon met het water speelde. Haar handen hadden haar licht opbollende buik gestreeld en ze had zich voorgesteld hoe het kind eruit zou zien. Zou ze ook geweten hebben dat het een jongetje was? Zou ze hem gezien hebben, zoals ik hem zag?

Uit de kapel klonk een gesmoorde schreeuw. Ik verstijfde en luisterde naar de rauwe geluiden. Het bekende gejammer van hem, de lafaard. Iedereen kon hem horen. Ik had hem al vaker bespied, jong en onwetend. Hunkerend naar aandacht en erkenning. Hij leefde blijkbaar nog. Ze hadden hem niet meegenomen of ge-

vonden. Ik zoog zijn pijn en eenzaamheid naar binnen en proefde de ellende op mijn tong.

Zij had hem liefgehad. Ik niet.

Hij had haar moeten beschermen toen ik even wegkeek. Mijn blik dwaalde rond, de zachte welvingen van het zand, wiegende takken met jonge knoppen, geen afgescheurd blad. De zwakkeling had niet eens een poging gedaan om hen tegen te houden. Geen spoor van een worsteling. Als een rat had hij zich tussen de bakstenen verstopt en haar verlaten. Als een rat moest hij sterven.

Ondanks dat ze zijn kind droeg, ondanks dat ze naakt en kwetsbaar was, had hij het niet geprobeerd. Ik voelde dat mijn boventanden zichtbaar werden. Langzaam liep ik naar de kapel en legde mijn voorhoofd tegen het hout. Mijn spieren spanden, ik proefde zijn bloed op mijn lippen nog voordat ik de deur geopend had.

Hij schreeuwde haar naam. Bevend deed ik een stap terug. Uit respect voor Eirene liet ik hem leven en hoopte dat hij zichzelf zou verraden. Ze mochten hem hebben. Langzaam verdween ik in het bos.